

www.jollibread.com

© Del text: 2023, Alegria Julià

© De les il·lustracions: 2023, Roger Ballabrera

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-007-2

Dipòsit legal: M-29951-2022

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: maig de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

Marta Olivares

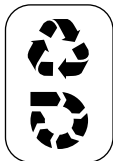
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Relats amb banda sonora

Alegria Julià i Danés

Il·lustracions de Roger Ballabrera

jollibre

*Al meu entendre, la primera trobada d'un
infant amb la música hauria de ser tal que
desperti i estimuli la seva fantasia, el seu món
afectiu, els seus somnis i, potser fins i tot,
la seva ambició.*

*Yehudi Menuhin (1916-1999)
Violinista i director d'orquestra*

El perquè d'aquests relats

Aquestes històries són fruit de la meva passió per la música clàssica, sobretot si és en directe. Escoltar la música i alhora veure-la presencialment, és fantàstic. Ara sonen els instruments de corda, ara s'hi afegeixen les flautes, els clarinets, les trompetes, els trombons, la percussió... Hi ha un esclat musical que s'escampa per tota la sala, fins a l'últim racó. De cop torna la calma amb un solo de piano o de violí o de violoncel... Tot això sota la batuta del director o directora d'orquestra.

És un espectacle meravellós, esplèndid, tant que la meva imaginació es desborda i,

segons les melodies, comencen a aparèixer personatges que es mouen, que actuen i... em parlen! Sí, sí, em diuen coses. M'expliquen històries fantàstiques que jo, forçosament, he de relatar.

10 Naturalment, no puc escriure allà, asseguda a la butaca de la sala, però vaig prenent notes damunt mateix del programa per tal que no se m'escapin les idees. Després, a casa, tranquil·lament, vaig confegint les històries, algunes de les quals ara taniu a les mans.

Al final de cada conte hi ha un codi QR per si tu, estimat lector, estimada lectora, tens curiositat per saber quina música ha inspirat cada un d'aquests relats.

Evidentment és una opció molt personal, escoltar o no, aquesta música mentre llegeixes. Tothom té les seves preferències i els seus costums.

Submarinistes a les illes Medes

Era un matí assolellat. El Cisco, el Ferran i la Sara, amb els seus vestits de neoprè, l'equipament adequat i les ampolles d'oxigen, eren a la platja de l'Estartit, esperant la llanxa que els havia de portar fins a les illes Medes per fer submarinisme. La Sara deia: 11

—Quin dia tan esplèndid, Cisco! Sembla fet a mida per a la teva primera immersió.

—És una passada, noi, ja ho veuràs, aquest fons marí és espectacular —comentava el Ferran.

—Bé, bé, ja us ho diré quan tornem a la superfície —va dir el Cisco—. De moment

jo ja he vist el fons marí des del vaixell *Nautilus*.

—Però què dius? —va exclamar la Sara—. No comparis, per favor! Això és una experiència única. No solament veus el paisatge sinó que el vius!

12 De seguida va arribar la llanxa que els havia de portar fins a les illes. El Quel, el conductor de l'embarcació, els va ajudar a pujar tots els estris a bord.

Pel camí veien el vol de les gavines i els cormorans, que es capbussaven del tot a dins l'aigua. La Sara se'ls mirava i en veure que no sortien, va dir:

—Aquests ocells fa estona que són sota l'aigua.

—Hi poden aguantar més d'un minut —va aclarir el Quel— i baixen fins a una profunditat de 10 metres, així poden atrapar més peixos.

El Quel, com a bon coneixedor de la zona, els anava fent de guia.

—Ja ho sabeu, oi, que les illes Medes estan formades per set illots? Mireu, a la Meda Gran hi ha un far. Ah, i al fons marí s'hi han trobat restes de naufragis. Això vol dir que antigament aquí hi havien arribat vaixells i embarcacions pirates.

13

Quan el Quel callava se sentia la remor suau del mar i el lleuger petar de les ones que cobrien les roques d'escuma blanca.

—Ja hi som! —el Quel va trencar el silenci—. Aquest és el millor lloc per a l'inici del vostre viatge submarí. Jo us esperaré aquí. Recordeu que les ampolles d'oxigen que us he portat només duren una hora.

I va començar l'aventura. Primer anaven tots tres junts, però de seguida es van separar, així cadascú, amb la seva càmera, faria fotos del paisatge submarí.

«Ostres! Quina meravella!», pensava el Cisco mirant a banda i banda, «Quant de moviment hi ha aquí sota. Peixos solitaris, bancs de peixets petits». El Cisco estava meravellat. «Mira, mira, un cranc ermità! I aquest? El conec! És un cap-roig, amb taques vermelles, grogues i brunes que li serveixen de camuflatge. Ui, ui, ui... Te l'has de mirar de lluny, Cisco, té espines verinoses. Oh! Amb quina rapidesa neda aquest altre! Ara s'ha amagat en una escletxa, està a la defensiva, no li agraden els intrusos. Quants colors que té aquest paisatge submarí! Les algues, els coralls, les esponges... I aquesta aigua tan blava que fa llums i ombres..., tenia raó la Sara, és una experiència única!»

Amb tot aquest espectacle, no s'adonava que havia passat molt de temps, ni que, empès pel seu entusiasme, s'havia separat

massa dels seus companys. De fet, els havia perdut de vista. De cop el mar es va enfosquir, el sol ja no il·luminava a través de l'aigua. Hi havia molt moviment d'onades que l'empenyien, no podia nedar per on ell volia. El mar s'havia enfurismat, el corrent el dominava, el volia llençar contra les roques. Li costava respirar, la bombona d'oxigen es devia estar acabant. Estava esverat, s'ofegava, el cap se li enterbolia, tot rodava al seu voltant... I va perdre el món de vista. L'últim que va notar va ser una empenta per l'esquena que l'enlairava...

Mentrestant, a la superfície, el Quel, desesperat, intentava convèncer la Sara i el Ferran, que només feien que cridar el Cisco.

—Pugeu a la llanxa, sisplau, hem de tornar a terra ferma, el mar està molt enfurismat. No podem esperar més. Les llanxes

salvavides ja s'encarreguen de buscar el vostre company. Pugeu, o ens ofegarem tots!

El Ferran i la Sara, davant la impotència, van obeir amb el cor encongit. Les llanxes de salvament feien el que podien però, finalment, la fúria del mar i la violència de la tramuntana van precipitar-ne la tornada. Els amics del Cisco estaven abatuts, desmoralitzats.

17

—No pot ser... No pot ser... La culpa és nostra —deia la Sara.

—No diguis això, Sara —la consolava el Ferran—. Se'n sortirà, no pateixis. El Cisco té molts recursos.

—Sí, però no a sota l'aigua, és la primera vegada que fa submarinisme.

—I no serà l'última, ja ho veuràs.

—Que no penseu fer res més? —insistia la Sara, desesperada, dirigint-se a l'equip de salvament.

Els guardacostes intentaven tranquil·litzar-la:

—Que hàgim aturat la recerca no vol dir que abandonem. De seguida que amaini aquesta tempesta continuarem buscant-lo.

18 Van passar les hores sense cap canvi. Les onades eren altíssimes, recaragolades... Els esquitxos es barrejaven amb les gotes d'una pluja furiosa que havia començat.

I la nit els va caure al damunt.

El far de la Meda Gran il·luminava el paisatge marí, cada cop més fantasmagòric.

A la matinada el mar s'havia encalmat. Abans que sortís el sol, les embarcacions van fer-se a la mar per continuar la recerca. El Ferran i la Sara, des de la platja, no treien els ulls de l'horitzó... Miraven amb insistència i desesperació.

I, de cop, des d'una de les llanxes es va sentir com sonava la sirena. Era un so llarg i

alegre, com una salutació d'arribada. Era un senyal inequívoc. S'havia produït el miracle! Havien trobat el Cesc sa i estalvi.

Tot eren crits d'alegria i entusiasme. La Sara i el Ferran van córrer cap a l'aigua i van començar a nedar impetuosament. No podien esperar que el Cisco arribés a la platja. Va ser un retrobament feliç i intens, un moment d'eufòria, un esclat d'emocions contingudes. Abraçades, llàgrimes, crits, rialles...

19

—L'he trobat damunt d'una roca! —va exclamar, sense arribar-s'ho a creure, el salvavides que l'havia localitzat—. Després d'aquesta nit tan tempestuosa, era allà, tan tranquil.

Un cop a la platja, van venir les preguntes, els aclariments.

—On eres mentre durava la tempesta? —va voler saber la Sara.

—Com és que estaves damunt de les roques? —va preguntar el Quel.

—Qui t'ha salvat? Qui t'ha tret de sota l'aigua? —insistia la Sara.

—Ara no ens diguis que ha estat una sirena —bromejava el Ferran.

—No ho sé ben bé... —va dubtar el Cisco—, però jo diria que ha estat un dofí.

20 —Un dofí? Fa molt de temps que per aquí no n'hi ha, de dofins —va dir un guardacostes.

—El cert és que l'he trobat molt a prop de la cova del Dofí —va afegir el salvavides que l'havia localitzat.

—És clar, la cova del Dofí! —va exclamar el Quel—. Allà hi ha un dofí de pedra!

—I ara ens explicaràs que aquesta escultura t'ha ajudat, oi? —va preguntar incrèdul el Ferran.

—No ho sé., no ho sé... —repetia el Cisco.

—La llegenda de la cova del Dofí... —va començar a explicar el Quel— diu que un

dofí va salvar una persona i aquesta, agraïda, va fer construir l'escultura que...

—A veure, Quel —el va tallar el guardacostes—, està clar que el salvament d'aquest noi no és una llegenda, és una realitat. Deixem les contalles per a un altre moment.

El Quel va haver d'abandonar l'explicació de la llegenda de la cova del Dofí per a una altra ocasió.

21

—Cisco —va insistir el guardacostes—, explica'ns què et va passar en realitat ahir al vespre.

Aleshores el Cisco va intentar aclarir els fets.

—Recordo que em costava molt respirar. No em podia moure i, quan gairebé havia perdut el coneixement, vaig notar que algú m'ajudava... Quan em vaig despertar era dins d'una cova, respirant aire.

—No m'ho crec, no m'ho puc creure —repetia la Sara.

Si tots plegats no haguessin estat tan immersos en aquella discussió absurda, i si no fossin tan incrèduls i desconfiats, haurien vist que, més enllà de les Medes, una silueta platejada anava saltant per la superfície, entrant i sortint de l'aigua.

22 Era un magnífic dofí que s'allunyava cap a la línia de l'horitzó.

Audició: *Les illes Medes*,
de JULI GARRETA